

THƯƠNG YÊU KÍNH TRỌNG NGƯỜI NGHÈO

Năm 1913 con lên 13 tuổi. Nơi trường con học, có thói quen tổ chức một ngày dạo chơi ngoài đồng vào dịp lễ Thánh Tổng Lãnh Thiên Thần Raphael. Mọi học sinh đều háo hức chờ đợi ngày lễ này.

Mỗi học sinh tự mang theo một giỏ đựng thức ăn cho bữa trưa. Phần con, chị giúp việc Acacia dọn cho con một giỏ, đầy ắp những món ăn con ưa thích. Vào đúng giờ chờ mong, con hân hoan xách giỏ lòng rộn rã niềm vui tung tăng tiến về phía trường học.

Khi chỉ còn cách trường một quãng ngắn, nơi ngã quẹo, con bỗng gặp một người hành khất. Bà cụ chìa tay xin:

- Nay cô bé, hãy bố thí cho lão một ít. Lão đói lắm vì chưa ăn gì và cũng chả có gì để ăn cho ngày hôm nay!

Sẵn trong túi có ít tiền mua trái cây còn dư, con lấy và bỏ hết vào tay bà lão. Bà lão vừa cảm ơn vừa chúc lành:

- Xin THIÊN CHÚA trả lại cho cô bé!

Con tiếp tục đi, nhưng chưa được 10 thước, con như bị Thánh Thiên Thần Bản Mệnh bắt buộc phải dừng lại. Con như nhìn thấy nét mặt buồn buồn của Thiên Thần. Con bỗng quay nhìn bà lão ăn xin. Bà cụ vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ. Con tự hỏi:

- Làm sao bà lão nghèo của Đức Chúa GIÊSU KITÔ có thể giết chết cái đói với vòn vẹn 50 xu? Đúng ra phải cho bà lão tất cả những gì mình mang theo trong giỏ. Chỉ như thế, nét buồn trên gương mặt Thánh Thiên Thần Bản Mệnh mới biến mất.

Nghĩ vậy nên con thi hành ngay ý định. Con trở lại bên bà lão, dốc hết thức ăn vào trong vạt áo của bà và thưa:

- Cháu mang theo để đi dạo nhưng cháu xin biếu hết cho cụ vì cụ chưa dùng gì từ sáng tới giờ!

Con không biết bà cụ nói gì. Con chỉ nhớ là bà cụ tỏ dấu thán phục cử chỉ bác ái. Con liền nhẹ nhàng chạy như bay đến trường học.

Nhưng rồi những gì xảy ra sau đó quả là cực hình đối với tính tự ái to tát của con. Đến giờ ăn, các bạn con mỗi người lấy thức ăn của mình và cùng nhau vui vẻ thưởng thức. Thấy con ngồi im, cô bạn Lidia chạy đến mở giỏ của con để xem. Cô bé ngỡ ngàng chưng hửng, trong khi con cảm thấy thẹn thùng xấu hổ! Chiếc giỏ trống trơn! Lidia nói to cho mọi người nghe:

- Chắc hẳn Cécilia dấu phần ăn vì sợ người khác xin!

- Cécilia ăn hết phần, giờ muốn ăn xin vào phần của các bạn! Lúc còn ở trường mình để ý thấy cái giỏ của bạn trống trơn. Bộ nhà bạn không có gì để mang theo khi đi dạo sao?

Những câu nói mĩa mai bóng gió ấy làm đau lòng con rất nhiều. Con muốn lớn tiếng bào chữa. Nhưng, nhưng, con cảm thấy bàn tay cản ngăn của Thánh Thiên Thần Bản Mệnh. Thế là con im lặng chịu trận. Thu hết can đảm, con ngồi xuống giữa các bạn. Bé Lidia đưa bánh mì và phó-mát mời con. Phản ứng đầu tiên là từ chối. Nhưng con tự chủ và khiêm tốn nhận phần ăn mà bé Lidia chia sẻ với con.

Giờ đây khi viết lại câu chuyện con muốn nhấn mạnh rằng. Sau ngày dạo chơi hôm ấy, không một ai biết lý do tại sao con không có thức ăn để ăn với các bạn: kể cả Ba con, Mẹ con, lẫn các nữ tu dạy học, bạn bè và chị giúp việc Acacia, người đã dọn thức ăn

cho con. Không một ai biết, ngoại trừ Thánh Thiên Thần Bản Mệnh dấu ái của con.

Chứng từ của Chị Maria Antonia (1900-1939), người Ba-Tây, Nữ Phan-sinh Bác Ái và Đền Tạ.

... "Khi làm việc lành phúc đức, anh chị em phải coi chừng, chớ có phô trương cho thiên hạ thấy. Bằng không, anh chị em sẽ chẳng được CHA của anh chị em, Đấng ngự trên Trời, ban thưởng .. Khi bố thí, đừng cho tay trái biết việc tay phải làm, để việc bố thí được kín đáo. Và CHA anh chị em, Đấng thấu suốt những gì kín đáo, sẽ trả lại cho anh chị em" (Matthêô 6,1-4).

(Cecilia Cony, "Je Dois Raconter Ma Vie", Editions Téqui, 1988, trang 135-139)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt